

Kinderverhaal
8 - 12 jaar

ANNEKE Houtman

Kerst zonder taart

SDOK

verbonden
in vervolging

ANNEKE Houtman

Kerst zonder taart

Als Ishani met kerst wordt vastgebonden en haar zelfgebakken taart wordt uitgesmeerd in haar gezicht ervaart ze de vrede van Immanuël diep in haar hart.

Waargebeurd verhaal uit India
voor kinderen tussen ongeveer 8 en 12 jaar.

EEN UITGAVE VAN **SDOK**

Kerst zonder taart

Als Ayaan had geweten wat er met de kersttaart zou gebeuren die hij met zijn tante Ishani had gemaakt, had hij nooit geholpen met bakken.

‘Tante Ishani, wat bent u aan het doen?’ vraagt Ayaan als hij haar bezig ziet bij de klei-oven voor het huis. ‘Ha jongen!’ zegt ze met een blij gezicht. Ze geeft hem een dikke knuffel. ‘Ik maak taarten voor kerst, help je mee?’ Ayaan gaat zitten op het kleed en tante gaat naast hem zitten. Om hen heen staan schaaltes en bakjes met ingrediënten. Hij mag de nootjes in stukjes hakken. Tante Ishani geeft hem een grote ronde steen. Daarmee drukt hij de noten fijn op de houten plank die eronder ligt. Daarna gooit hij nog wat hout op het vuur van de oven. ‘Gaaf u al die taarten opeten, tante?’ vraagt hij nieuwsgierig. Eigenlijk hoopt hij dat er voor hem ook een stukje zal zijn.

‘Nee jongen’, lacht tante Ishani. ‘We gaan ze tijdens kerst uitdelen en vertellen over Jezus.’

Jezus. Ayaan denkt terug aan de tijd dat zijn tante Jezus nog niet kende. Hij kwam toen niet vaak bij haar, want er was iets vreemds met haar aan de hand. Eigenlijk was hij bang voor haar. Tante had een boze geest, zeiden ze in het dorp. En hij had dat zelf gezien. Er waren momenten dat ze woest werd. Ze werd dan ontzettend sterk en gooide alles kapot. Ze maakte rare geluiden, sloeg om zich heen. Oom Amath schaamde zich voor haar en bond haar vast in huis. Pas na een tijdje werd ze dan weer rustig.

Oom Amath was overal naar toe gegaan voor hulp. Naar de mandir, de tempel voor hindoes. De priester had offers gebracht aan de hindoegoden. Hij had oude spreuken gezongen. Het hielp niets. Oom Amath was naar de dokter geweest. Die schreef medicijnen voor, maar ook die hielpen niet. En ook de kruidendokter in het dorp had geen oplossing.

Op een dag vertelden burens aan tante Ishani dat er een christelijke voorganger was die misschien voor haar kon bidden. Omdat ze zo graag een oplossing wilde hebben voor haar probleem, ging ze naar hem toe. Pastor Matthew bad voor haar. Op dat moment zakte ze op de grond en leek het alsof ze in een diepe slaap viel. Maar toen ze wakker was, voelde ze zich heel rustig, vol vrede. Een boze geest had haar verlaten. Dat had ze gevoeld. Ze kwam tot geloof in Jezus! En ontving de Heilige Geest. Nog nooit was ze zo blij geweest.

Ayaan kon zich nog goed herinneren dat ze naar hun huis kwam. Ze vertelde aan zijn ouders wat er was gebeurd. Hij zag hoe ze was veranderd. Ze straalde en ze was heel rustig. Hij had haar nog nooit zo gezien! Tante Ishani vertelde aan iedereen die het maar horen wilde, dat ze was genezen door de kracht van Jezus. Zijn ouders waren verrast en dankbaar. Het duurde niet lang of ze werden ook christen. En er kwamen nog meer dorpelingen tot geloof.

Dat vond oom Amath niet fijn. Hij was de leider van het dorp. In het dorp woonden eerst alleen hindoes, maar nu ook christenen. Hij was het daar helemaal niet mee eens. Het bracht onrust. Oom geloofde dat het christendom een buitenlandse godsdienst was. En dat het hindoeïsme bij India hoorde. Hij zegt steeds dat ze moet stoppen met haar nieuwe geloof. En uiteindelijk gooide hij haar het huis uit. Ze woont nu bij andere christenen.

‘Hee Ayaan, de nootjes zijn nu wel fijn genoeg hoor. Het hoeft geen poeder te worden!’ Tante lacht als hij verschrikt opkijkt. Ze geeft hem snel een nieuw klusje. Eieren breken en bij het meel doen. Zelf zet ze de boter bij het vuur zodat het smelt. Er gaat nog zoete stroop in. En cranberries. En dan giet ze alles in een paar bakblikken. Die zet ze in de oven. Ze stookt het vuur nog wat op. Het duurt niet lang of een heerlijke geur verspreidt zich over het erf.

‘Kom, ik schenk nimbu pani voor je in’, zegt tante. Mmmmm. Ayaan is dol op het drankje met water, citroen en suiker. Hij krijgt er ook lekkere zelfgebakken koekjes bij. ‘Het is al bijna kerst’, zegt tante blij. Ayaan knikt. Vroeger vierde hij ook wel kerst, net als de meeste hindoes. Ze hingen lichtjes op, kregen cadeautjes en aten lekkere dingen. Maar hij wist helemaal niet wat het feest echt betekende. Pas toen zijn ouders Jezus gingen volgen en de Bijbel leerden kennen, vertelden ze hem dat die dag de geboorte van Jezus wordt gevierd. En ineens vond hij het de mooiste feestdag van het jaar. Vroeger ging hij naar de tempel en offerde hij aan de goden. Maar deze God kwam naar de mensen toe en offerde zichzelf. Hij was altijd bang om de goden boos te maken. Maar God gaf hem rust en blijdschap in zijn hart.

‘De taarten zijn klaar’, zegt tante Ishani. ‘Als ze afgekoeld zijn, zal ik ze nog mooi versieren.’ Ayaan kan er niet op wachten. Hij moet thuis zijn moeder nog helpen. ‘Dag tante Ishani, dank u wel voor de nimbu pani en de lekkere koekjes’, zegt hij.

Over de stoffige zandweggetjes loopt hij naar zijn eigen huis. Mama geeft hem een knuffel en water. Hij vertelt haar over de taarten die tante Ishani heeft gebakken en die ze uit wil delen voor kerst. Mama kijkt een beetje bezorgd, maar ze zegt niets.

De volgende dag, als hij klaar is met het voeren van de kippen, hoort hij lawaai. Veel lawaai. Geschreeuw. Wat is er aan de hand? Hij holt naar het dorpsplein. Daar is een hele menigte. Hij vóelt dat er iets niet goed is. En even later begrijpt hij waarom. Wat hij ziet, maakt hem misselijk. Zijn tante Ishani vastgebonden aan een paal. Haar lieve gezicht zit vol met taart. De kruimels zitten zelfs in haar haar. De taart die hij met haar gebakken heeft, is in haar gezicht gesmeerd. Ook een andere vrouw is vastgeknoopt. Hij ziet dat het Priya is, die ook sinds kort christen is. Honderden mensen staan om hen heen. Ze roepen. Ze schelden. Ze dreigen.

Hij wil naar haar toe rennen en haar losmaken, maar handen houden hem tegen. Hij vecht en duwt, maar moet het opgeven. ‘Wat is er gebeurd?’ vraagt hij met een brok in zijn keel aan een jongen die naast hem staat. ‘Haha, zij is christen. Zij kwam taart brengen voor kerst, maar die hebben ze haar in haar gezicht gesmeerd. Net goed.’ De jongen vindt het heel grappig. ‘Hee, jij bent toch ook christen geworden? Ze zouden jou erbij moeten zetten.’ Ayaan weet niet wat hij moet zeggen. En hij wordt bang. Straks kijken ze naar hem. Snel loopt hij wat naar achteren. Hij verstopt zich achter andere mensen die staan toe te kijken.

Waarom doet niemand iets? Urenlang staan de vrouwen er. De hindoes schreeuwen hindoeteksten. Ze filmen met hun telefoons en lachen de vrouwen uit. Had hij maar nooit geholpen met de taarten. Ayaan moet denken aan Jezus die ook aan een paal was vastgemaakt en die ook werd uitgelachen. Het troost hem een beetje. ‘God, help hen’, bidt hij zachtjes.

En dan ziet Ayaan ineens politie. De vrouwen krijgen hulp, God heeft hem gehoord. Maar de politie maakt hen los en arresteert hen dan. Alsof zij iets fout hebben gedaan. Ze worden in een auto gezet en naar het politiebureau gebracht.

Ayaan rent naar huis waar hij heel hard begint te huilen. Zijn vader slaat zijn armen om hem heen. 'Wat is er jongen?' vraagt hij. Snotterend vertelt Ayaan het hele verhaal. 'We gaan naar pastor Matthew', zegt zijn vader als hij klaar is. Hij beent de deur uit. Zijn moeder geeft hem wat te eten, maar Ayaan heeft geen trek. Hij ziet steeds het gezicht van zijn tante voor zich.

De volgende dag vertelt vader hoe het is afgelopen. Tante Ishani en de andere vrouw zaten een nacht in de cel. Pastor Matthew heeft hen eruit gekregen met hulp van een christelijke advocaat. De vrouwen moeten naar het ziekenhuis, ze zijn gewond geraakt bij de aanval en zitten onder de blauwe plekken. Maar ze zijn vrij.

Niet veel later gaat hij met zijn ouders naar tante Ishani toe. Ze zal wel heel boos zijn op de mensen die dit hebben gedaan, denkt Ayaan. Maar tot zijn verrassing is dat niet zo. 'We zijn sterker geworden in het geloof. Jezus is dicht bij ons, als een schaduw aan onze zijde.'

Ze heeft iets moois geleerd, vertelt ze. 'Dwars door de moeilijkste omstandigheden kan ik op Hem vertrouwen,' zegt tante Ishani. 'Ik heb de nabijheid van God het meest dichtbij gevoeld in de diepste benauwdheid en grootste pijn. Wat er ook gebeurt: Ik zal Hem dienen. Ik laat me liever doden dan dat ik mijn geloof in Jezus, mijn Redder en Verlosser zou opgeven. Hij heeft alles voor mij gedaan, Hij heeft mij bevrijd van een boze geest. Hij heeft Zijn leven voor mij gegeven, en zou ik dan mijn

leven niet als een dankoffer aan Hem terug willen geven?
Hij kwam voor mij naar de aarde en zal mij nooit meer verlaten.
Hij ging voor mij naar de hemel en eens zal ik bij Hem zijn. God
met ons. Ja, Hij is goed.'

God met ons. Immanuel. Dat vieren ze met Kerst, dat heeft
Ayaan net geleerd. Hij begrijpt nog meer dat het volgen van
Jezus niet altijd makkelijk is. Dat het pijn kan doen. Maar ook
dat je merkt dat God er voor je is en dat Hij je kracht geeft.
Ayaan kruipt dicht tegen zijn tante aan. Hij is blij dat ze weer
terug is. 'Kom je me helpen met het maken van nieuwe
taarten?' knipoogt tante Ishani? 'Nou, nee', zegt Ayaan. Dan
begint iedereen te lachen.